

ระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการของไทยกับการสนองตอบ ต่อความต้องการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)

THAILAND'S SHINDAN SYSTEM AND FEEDBACK FROM SMALL AND MEDIUM ENTERPRISES

ณรงค์ อ่ำพินธุ์

*บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต / สาขาวิชาการจัดการวิสาหกิจสำหรับผู้บริหาร / สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น
e-mail: Narong@gmail.com

บทคัดย่อ – การศึกษาอิสระเรื่อง “ระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการของไทยกับการสนองตอบต่อความต้องการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมา รวมทั้งพัฒนาการของระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการทั้งในประเทศไทยญี่ปุ่นซึ่งเป็นต้นกำเนิดของระบบ และในประเทศไทยซึ่งเป็นผู้รับเอาระบบเข้ามาประยุกต์ใช้ ศึกษาถึงปัญหาและความต้องการของสถานประกอบการไทย ศึกษาถึงการรับรู้ของสถานประกอบการไทยต่อระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการ และศึกษาถึงความพึงพอใจของสถานประกอบการไทยที่มีต่อระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการ และเป็นการศึกษาโดยใช้แนวทางการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในรูปแบบของการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งใช้การเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามที่ผ่านการประเมินความสอดคล้องโดยคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิ ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ที่ได้ตอบแบบสอบถามกลับมาและมีความสมบูรณ์จำนวน 124 กิจการ นำมาวิเคราะห์และแจกแจงค่าพารามิเตอร์ทางสถิติ การทดสอบสมมติฐาน พร้อมออกรายงานโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ผลการศึกษา พบว่า กลุ่มผู้ประกอบการที่ตอบแบบสำรวจกลับมามีความพึงพอใจในประโยชน์ที่ได้รับจากระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการ อยู่ในระดับ “มาก” อีกทั้งผลการศึกษาในครั้งนี้ ได้สะท้อนถึงว่ากิจการส่วนใหญ่มีการรับรู้ข้อมูลและประโยชน์ของระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการ อีกทั้งผลการศึกษา ยังได้จัดลำดับความต้องการ และข้อจำกัดของกิจการไว้ตามลำดับความสำคัญ

Abstract – The independent study in topic “Thailand’s Shindan System and Feedback from Small and Medium Enterprises” aimed at studying the origination and development of “The Shindan System” in Japan as the original as well as in Thailand that the system was transferred. The content also study about threat and need of Thai’s Small and Medium Enterprises (SMEs), the perception of SMEs to the system and also their satisfaction. This study is a quantitative study. The questionnaires were audited before sending to the industrial enterprises in Bangplee District, Samutprakan as the focus group. There were 124 questionnaires returned. The results were statistical analyzed by Statistical Package. The results

showed that the Shindan system was satisfied. The satisfaction scores were 3.7 from 5 that could be interpreted as “Good”. Most entrepreneurs know about the benefit of the Shindan system. This study also showed us threat and need of Thai’s Small and Medium Enterprises (SMEs) in the ranking order.

1. บทนำ

ระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการ หมายถึง การสำรวจวิเคราะห์การบริหารจัดการของสถานประกอบการโดยรวม เพื่อหาจุดที่เป็นประเด็นปัญหา ของการบริหารจัดการของสถานประกอบการ พร้อมกับหาวิธีแก้ไขปัญหานั้นเบื้องต้น และปรับปรุงการบริหารจัดการของสถานประกอบการให้ดียิ่งขึ้น เป็นระบบที่มีต้นกำเนิดจากในประเทศญี่ปุ่น มีชื่อเรียกเป็นภาษาญี่ปุ่นว่า Shindan ซึ่งนิยมออกเสียงในไทยทับเสียงญี่ปุ่นว่า “ซินดัง” ระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการนี้อาจมีชื่อเรียกในภาษาอังกฤษ แตกต่างกันไป เช่น Factory Diagnosis ทาเคชิ คาราวาว่า (1) Small and Medium Enterprise Management Consultants System เคนอิจิ โอนะ (2) เป็นต้น

ประเทศไทยโดยกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ได้นำระบบวินิจฉัยสถานประกอบการมาใช้ตั้งแต่ปี 2542 เพื่อให้การสนับสนุนการเติบโตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ดำเนินการในรูปของโครงการวินิจฉัยสถานประกอบการ (Shindan) ภายใต้แผนปรับโครงสร้างอุตสาหกรรม มีระยะเวลาดำเนินการ 4 ปี (2542-2546) โดยมีสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) และสถาบันเพิ่มผลผลิตแห่งชาติเป็นหน่วยร่วมดำเนินงานโครงการฯ นี้มีวัตถุประสงค์หลัก คือ การสร้างนักวินิจฉัยสถานประกอบการ หรือ “หมอโรงงาน” เข้าไปทำการสำรวจ วิเคราะห์สภาพการบริหารจัดการต่างๆ ของโรงงาน เพื่อช่วยเหลือให้ภาคอุตสาหกรรมได้ทราบถึงสภาพและศักยภาพของตนเองในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการผลิต การจัดการ การตลาด การบริหารการเงิน และการบริหารแรงงาน เพื่อให้สถานประกอบการสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตัวเอง หรือขอใช้บริการความช่วยเหลือผ่านโครงการต่างๆ ของรัฐได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการที่ได้ดำเนินโครงการที่ผ่านมาได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากสถานประกอบการที่เข้าร่วมโครงการฯ มีการผลิตนัก

วิจิตรวิทยาสถาเป็นจำนวนรวมแล้วกว่า 400 คน เข้าไปช่วยวิจิตรวิทยาสถาให้คำแนะนำแก่สถานประกอบการเป็นจำนวนทั้งสิ้นมากกว่า 1,000 โรงงาน รวมทั้งได้มีการสร้างดัชนีวัดสถานภาพและศักยภาพอุตสาหกรรม เพื่อให้เป็นข้อมูลอ้างอิงหรือเปรียบเทียบสำหรับสถานประกอบการ ซึ่งขณะนี้ได้มีการจัดทำ ดัชนีฯ ขึ้นมาทั้งสิ้น 49 ตัว เพื่อบ่งบอกความสามารถของสถานประกอบการกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับระบบการวิจิตรวิทยาสถาประกอบการในประเทศไทย ได้แก่ กิจกรรมการสร้างนักวิจิตรวิทยาสถาและให้คำปรึกษาแนะนำสถานประกอบการ เพื่อสร้างบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถด้านการผลิต การจัดการ การเงิน การตลาด แรงงาน ทั้งภาคทฤษฎีและปฏิบัติ เพื่อสามารถทำการวิจิตรวิทยาสถาประเมินสถานภาพและศักยภาพของสถานประกอบการ ตลอดจนสามารถเป็นนักวิจิตรวิทยาสถาประกอบการระดับวิชาชีพ และการสร้างระบบการวิจิตรวิทยาสถาประกอบการ และควบคุมกำกับดูแลจรรยาบรรณนักวิจิตรวิทยาสถา ระบบวิจิตรวิทยาสถาประกอบการได้จัดทำขึ้นเพื่อสนับสนุนแผนปฏิบัติการส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมตามมาตรา 37 ของพระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ. 2543 โดยเฉพาะการพัฒนาการบริหารจัดการด้านการผลิต การบริหารงานบุคคล การเงิน การตลาด ตลอดจนการจัดการเชิงประยุกต์อื่นที่เกี่ยวข้อง

2. วิธีการดำเนินงาน

การศึกษาเรื่อง “ระบบการวิจิตรวิทยาสถาประกอบการของไทยกับการสนองตอบต่อความต้องการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs)” เป็นการศึกษาโดยใช้แนวทางการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในรูปแบบของการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ซึ่งใช้การเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถาม โดยกำหนดรายละเอียดในการดำเนินการศึกษา ดังนี้

2.1 สมมติฐานการศึกษา การศึกษาอิสระครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ตั้งสมมติฐานด้านการสนองตอบของระบบวิจิตรวิทยาสถาประกอบการ คือ กิจกรรมที่สำรวจได้รับประโยชน์ระบบการวิจิตรวิทยาสถาประกอบการ โดยมีความพึงพอใจในระดับ ปานกลาง

2.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรที่ใช้ในการศึกษาในครั้งนี้ คือ กลุ่มกิจการอุตสาหกรรมซึ่งได้จากการสำรวจข้อมูลภาคสนามจากโรงงานอุตสาหกรรมในเขตอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งได้จดทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรมในรูปแบบบริษัท รายชื่อของกิจการต่างๆ ได้มาจากทำเนียบของโรงงานอุตสาหกรรม เขตอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ เดือนมกราคม 2554 รวมรวมโดยกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ซึ่งมีจำนวนโรงงานรวมทั้งสิ้น 1,951 กิจการ

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถามแบบให้ผู้ตอบเป็นผู้ตอบเอง เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ ได้แก่ ประเภทของกิจการ ชื่อกิจการ ที่อยู่ ทุนจดทะเบียน และระดับการศึกษาของผู้บริหาร เป็นคำถามปลายปิด จำนวน 5 ข้อ ส่วนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลและประโยชน์ของระบบวิจิตรวิทยาสถาประกอบการ เป็นคำถามปลายปิด จำนวน 6 ข้อ ส่วนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับระดับความต้องการของกิจการ จำนวน 11 ข้อ โดยแบ่ง

คำถามเป็นความต้องการของกิจการในด้านต่างๆ เช่น ด้านความต้องการอยากเข้ารับบริการวิจิตรวิทยาสถาประกอบการ ความต้องการความช่วยเหลือจากรัฐบาล ความต้องการยอดขายเพิ่มขึ้น ความต้องการกำไรเพิ่มมากขึ้น ความต้องการด้านเงินทุน เป็นต้น

2.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ศึกษาได้มีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้ คือ ข้อมูลปฐมภูมิ ผู้ศึกษาใช้วิธีการออกแบบและสร้างแบบสอบถามขึ้นแล้วส่งแบบสอบถามนี้ให้กลุ่มผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลาง และขนาดย่อมที่ได้กลั่นกรองแล้วจากข้อมูลทุติยภูมิ ให้กลุ่มผู้ประกอบการทำการตอบแบบสอบถามกลับมาแล้วทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเวลาทั้งสิ้น 30 วัน ได้รับแบบสอบถามที่ตอบกลับมาและมีความสมบูรณ์จำนวน 124 ชุด ข้อมูลทุติยภูมิ ผู้ศึกษาได้เรียบเรียงจากวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย ทั้งเอกสารทางวิชาการ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ตำราวิทยานิพนธ์ บทความ วารสารต่างๆ และผลงานวิจัย ตลอดจนข้อมูลสถิติต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวคิดในการทำการการศึกษา การสร้างแบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูลและสรุปผล

2.5 การวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อรวบรวมข้อมูลทั้งหมดแล้ว นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล และวิเคราะห์ค่าพารามิเตอร์ทางสถิติ พร้อมออกรายงานด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ (Statistical Package) ดังนี้ สถิติพรรณนา ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ในการอธิบายข้อมูลทั่วไปของประชากร และการทดสอบสมมติฐาน ใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของการได้รับประโยชน์ระบบการวิจิตรวิทยาสถาประกอบการ มาเข้าสู่กระบวนการทดสอบสมมติฐานเชิงสถิติ ด้วยค่าสถิติ t (T-Test) และกำหนดระดับนัยสำคัญ $\alpha = 0.05$

3. ผลการศึกษา

ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์สำหรับการศึกษานี้ได้จากการจัดเก็บโดยใช้แบบสอบถามที่ส่งไปยังสถานประกอบการ และได้รับการตอบกลับมาโดยมีการตอบคำถามครบถ้วนจำนวน 124 ชุด นำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านลักษณะโดยทั่วไปของกิจการที่ตอบแบบสอบถาม ส่วนที่ 2 ข้อมูลต่างๆ ที่ผู้ศึกษาต้องการทราบจากการสำรวจและสอบถามสถานประกอบการ ประกอบด้วยข้อมูลด้านการรับรู้ข้อมูล และประโยชน์ของระบบการวิจิตรวิทยาสถาประกอบการ (ขึ้นต้น) ด้านระดับความต้องการของกิจการ ด้านระดับข้อจำกัดในกิจการ และด้านระดับของการได้รับประโยชน์ระบบการวิจิตรวิทยาสถาประกอบการ ส่วนที่ 3 การทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ต้องการทดสอบ คือ กิจกรรมที่สำรวจได้รับประโยชน์ระบบการวิจิตรวิทยาสถาประกอบการ โดยมีความพึงพอใจในระดับ ปานกลาง หรือระดับคะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 3.40

H0 : ค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจในประโยชน์ที่ได้รับจากระบบการวิจิตรวิทยาสถาประกอบการ อยู่ในระดับมาก หรือมีระดับคะแนนมากกว่า 3.40

$$\mu > 3.40$$

H1 : ค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจในประโยชน์ที่ได้รับจากระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการ อยู่ในระดับปานกลางหรือน้อย หรือมีระดับคะแนนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 3.40 $\mu < 3.40$

การทดสอบสมมติฐานข้างต้น ผู้ศึกษาได้สร้างตัวแปรที่แทนค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจในประโยชน์ที่ได้รับจากระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการทุกกรณี โดยให้ชื่อว่า "Respond" แล้วทำการทดสอบสมมติฐานด้วย t-test โดยได้ผลลัพธ์จากโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ดังนี้

ตารางที่ 1 One-Sample Statistics

One-Sample Statistics	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error Mean
Respond	124	3.7117	.60237	.05409

จากจำนวนกิจการที่สำรวจทั้งสิ้น 124 กิจการ มีค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจในประโยชน์ที่ได้รับจากระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการเท่ากับ 3.7 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.6 และมีค่า Std. Error Mean เท่ากับ 0.054

ตารางที่ 2 One-Sample Test

One-Sample Test	Test Value = 3.41				
	T	df	Sig. (2-Tailed)	Mean Difference	95% Confidence Interval of the Difference
					Lower Upper
Respond	5.577	123	.000	.30169	.1946 .4088

ผลการทดสอบสมมติฐานด้วย T-Test ที่ค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจในประโยชน์ที่ได้รับจากระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการ เท่ากับ 3.41 ตัวสถิติที่ใช้ทดสอบ t เท่ากับ 5.577 องศาเสรี (Degree of Freedom) ที่ใช้ เท่ากับ 123 ค่า P-Value เท่ากับ 0.000 ดังนั้น จึงยอมรับสมมติฐานว่า นั่นคือ ค่าเฉลี่ยระดับความพึงพอใจในประโยชน์ที่ได้รับจากระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการ อยู่ในระดับมาก หรือมีระดับคะแนนมากกว่า 3.40

4. สรุปผลการศึกษา

การศึกษาได้ทำการประเมินการสนองตอบของระบบวินิจฉัยสถานประกอบการต่อความต้องการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม โดยใช้ข้อมูลจากการสำรวจภาคสนามในโรงงานอุตสาหกรรมเขตอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ โดยกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยโรงงานอุตสาหกรรมด้านโลหะและแม่พิมพ์ ด้านเคมีภัณฑ์ ยา สี และเครื่องสำอาง ด้านยางและพลาสติก(ร้อยละ 21.8 17.7 และ 15.3 ตามลำดับ) มีทุนจดทะเบียนอยู่ในช่วง 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท เป็นจำนวนมากที่สุด (ร้อยละ 37.9) ผู้บริหารของกิจการส่วนใหญ่จบการศึกษาในระดับปริญญาตรี (ร้อยละ 49.2) กิจการร้อยละ 68.5 เคยใช้บริการระบบวินิจฉัยสถานประกอบการ เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า กิจการร้อยละ 91.1 เคยได้ยินเกี่ยวกับระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการ กิจการร้อยละ 93.5 รู้ว่าระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการมีต้นกำเนิดมาจากญี่ปุ่น สำหรับระดับความต้องการของ

กิจการ พบว่า กิจการมีความต้องการดังนี้ คือ 1) ต้องการขยายพันธมิตรและเครือข่ายธุรกิจเพื่อรองรับการเติบโตของกิจการในอนาคต 2) ต้องการยอดขายเพิ่มขึ้น 3) ต้องการลดภาระการจ่ายดอกเบี้ยเงินกู้ 4) ต้องการเงินทุนในการดำเนินกิจการเพิ่มขึ้น 5) ต้องการทราบข้อมูลมากขึ้นเกี่ยวกับระบบวินิจฉัยสถานประกอบการ 6) ต้องการกำไรเพิ่มมากขึ้น 7) ต้องการขอความช่วยเหลือจากรัฐบาล 8) ต้องการบริการวินิจฉัยสถานประกอบการแบบให้เปล่า 9) ต้องการเข้ารับบริการวินิจฉัยสถานประกอบการ 10) ต้องการขยายให้ภาครัฐเข้ามาให้ความรู้/ฝึกอบรมบุคลากร และ 10) ต้องการระบบวินิจฉัยสถานประกอบการ ตามลำดับ ผลการสำรวจข้อจำกัดของกิจการ พบว่า กิจการมีข้อจำกัดเรียงตามลำดับความสำคัญมากที่สุด คือ 1) กิจการขาดสภาพคล่อง 2) ช่วงที่ผ่านมากิจการคิดว่าตนเองเข้าไม่ถึงมาตรการให้ความช่วยเหลือจากรัฐบาล 3) กิจการมีข้อจำกัดด้านเงินทุนในการดำเนินการ 4) กิจการมียอดขายต่ำกว่าเป้าหมาย 5) ผู้บริหารไม่ทราบว่าการกำลังประสบปัญหาอะไร 6) กิจการไม่สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุน 7) กิจการประสบปัญหาขาดทุนในปี 2553 และ 8) กิจการไม่สามารถกู้ธนาคารเพื่อนำมาลงทุนเพิ่มได้ เป็นข้อจำกัดที่มีระดับความสำคัญน้อยที่สุดในบรรดาข้อจำกัดทั้งหมด

5. ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษา ดังที่วิเคราะห์และอภิปรายผลแล้วข้างต้น สามารถสรุปข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาได้ ดังนี้

5.1 ควรเร่งสำรวจความต้องการ และข้อจำกัดของกิจการ

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งเสนอระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการให้เป็นทางเลือกสำหรับกิจการในการลดข้อจำกัด และจัดลำดับความสำคัญของปัญหาที่กิจการประสบอยู่ เพื่อรองรับการเติบโตของกิจการในอนาคต

5.2 ควรจัดให้มีกิจกรรม เพื่อสร้างเสริมความใกล้ชิดระหว่างกิจการกับระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการ อีกทั้งทำให้ระบบวินิจฉัยสถานประกอบการสามารถให้ความช่วยเหลือสถานประกอบการได้ทันทั่วทั้ง

5.3 ควรดำเนินการให้กิจการสามารถรู้ได้ด้วยตัวเองว่าเมื่อไรควรถึงเวลาของการเรียกใช้บริการระบบวินิจฉัยสถานประกอบการ

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป เพื่อให้การศึกษาด้านระบบการวินิจฉัยสถานประกอบการของไทย กับ การสนองตอบต่อความต้องการของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมครั้งต่อไป ได้ผลสอดคล้องกับแนวความคิดของกิจการมากยิ่งขึ้น ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้ สำหรับการศึกษา ควรเลือกดำเนินการสำรวจภาคสนามในกลุ่มโรงงานอุตสาหกรรมเขตอำเภอบางพลี จังหวัดสมุทรปราการ ซึ่งมีประเภทของอุตสาหกรรมหลากหลาย ซึ่งในการศึกษาครั้งต่อไปควรเลือกพื้นที่ที่แตกต่างกันออกไป เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีการกระจายตัวในหลายๆ พื้นที่ ซึ่งอาจได้ผลลัพธ์ที่อาจจะเหมือน หรืออาจจะแตกต่างไปจากการศึกษาครั้งนี้ให้กิจการเป็นผู้ตอบ แบบสอบถามกลับมา และมีระยะเวลาการดำเนินการที่จำกัด ทำให้ได้รับแบบสอบถามกลับมาน้อยกว่าที่คาดหวัง และมีผลต่อการตีความและสรุปนัยของการศึกษาครั้งนี้ ซึ่งในการศึกษาครั้งต่อไปควรกำหนดระยะเวลาการรวบรวมข้อมูลให้มากขึ้นและใช้วิธีการรวบรวมแบบสอบถามที่แตกต่างออกไป

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาในครั้งนี้สำเร็จลงไปได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาจาก อาจารย์รังสรรค์ เลิศในสัตย์ คณบดีคณะบริหารธุรกิจ ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ และคณาจารย์สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น ที่กรุณาประสิทธิ์ประสาทความรู้ด้านบริหารธุรกิจ และถ่ายทอดวิชาการวินิจฉัยสถานประกอบการแก่ข้าพเจ้าและสถานประกอบการที่กรุณาให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลและตอบแบบสอบถามจนทำให้การศึกษามีประสิทธิภาพในครั้งนี้สำเร็จลงตลอดจนบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือข้าพเจ้าทุกๆ ท่าน โดยเฉพาะ พ่อ แม่ และครูบาอาจารย์ทุกๆ ท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอนข้าพเจ้าในระดับชั้นต่างๆ และเพื่อนๆ บัณฑิตวิทยาลัยทุกท่านที่ให้ความสนใจ จนกระทั่งการศึกษามีประสิทธิภาพในครั้งนี้สำเร็จด้วยดี

เอกสารอ้างอิง

- (1) Takeshi, Kanazawa. (2009). คู่มือการวินิจฉัยสถานประกอบการ. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีไทย-ญี่ปุ่น.
- (2) Kenichi, Ohno. (2009). *The Shindan System : Transferability of Japan's Small and Medium Enterprise Management Consultants System to ASEAN*. Retrieved January 28, 2011, from www.grips.ac.jp/teacher/ono/hp/docu02/shindanshi4.doc